

ΑΔΑΣ ΤΟΥ ΚΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ 16'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 225

Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Δρ. 1,
» » » » Έξωτερικωσ 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έν οδω Σταδίου αρθ. 39.

Είς ούδέν, πλην των τακτικων
ἀναποκριτων, στέλλεται «Η Έφημερις
των Παίδων» άνευ προπληρωμης.

ΚΑΜΕΛΛΙΑ.

Η Καμέλλια είναι δεινδρύλιον
ώραιον τὸ σχήμα καὶ τὰ φύλλα,
ιδίως ὁμοιω καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰ
ἄνθη, βλαστάνει δὲ αὐτοφυῆς ἐν
Ίαπωνία, ὁπόθεν περὶ τὰ μέσα
τοῦ 18ου αἰῶνος μετεφέρθη εἰς
τὴν Ἑδρώπην ὑπὸ τινος Ἰησου-
ίτου ἱεραποστόλου, ὀνομαζομέ-
νου Καμέλλη, παρ' οὗ ἔλαθε καὶ
τὸ ὄνομα.

Ὅπως τὰ τριαντάφυλλα, οὕτω
καὶ τὰ ἄνθη τῆς Καμελλίας κατ'
ἀρχὰς ἦσαν ἀπλὰ καὶ μονόχρω-
μα, διὰ τῆς καλλιεργείας ὁμοιω
κατωρθώθη νὰ γείνωσι διπλὰ
καὶ πολύχρωμα, ἡ ποικιλία δὲ
αὐτῶν προβαίνει ἡσήμεραι αυ-
ξανομένη.

Τὰ κυριώτερα χρώματα τῆς
καλλιεργημένης Καμελλίας εἶναι

τὸ Ἐρυθρὸν, ὅπερ ἔχει διαφόρους παρα-
λλαγὰς, φερούσας τὰ ὀνόματα διαφόρων προσώπων,

Καμέλλια.

Τὰ ἀποδημητικὰ περὶ.

Κότταξέ τα! Ὡς ἄνευρων σμήνη φεύγουσ ἑτοὺς ἀστέραι!

Διχοτόμοι κωπηλάται τῶν ἀνέμων; τῆς ἡμέρας

Ποῦ πηγαινοῦσ; πρὸς τὸ χάος, πρὸς βασιλεία Αἰθίων,

Πρὸς τὰ νέφη, πρὸς τὰ ἀστρα, πρὸς τὰ σύνορ' ἄλλων τόπων.

Τὰ ἀκάματα περὰ των τοὺς ἀέρας συνδουλιζοῦσ.

Τοὺς χαϊδεῖοῦσ καὶ τοὺς πλήττοῦσ, τὸ ἀχώριστον χωρίζοῦσ.

ὡς ἰ. γ. τῆς Ἰουβέλλας τῆς Το-
σκάνης, τῆς Ἀμαλλίας, τοῦ κόμη-
τος Σαμβῶρ' κλ.

Τὸ ροδόχρουν, τοῦ ἠποίου
αἱ παραλλαγὰι φέρουσι τὰ ὀνό-
ματα τῆς Αὐτοκρατείας Ἐδγε-
νείας, τῆς Μαρίας, κλ.

Τὸ Λευκὸν καὶ τὸ Δίχρον,
τοῦ τελευταίου τούτου αἱ παρα-
λλαγὰι φέρουσι τὰ ὀνόματα τοῦ
Δάντου, τῆς Μαρίας Θερεσίας,
Ναπολέοντος τοῦ 3ου, κλ. Παρ' ἡμ-
ῶν καλλιεργεῖται εἰς γάστρας, ἀ-
παιτεῖ δὲ χῶμα ἐκ σεσηπῶτων
ξύλων, οἷον καστανέας, μεμιγμέ-
νον μὲ ἐν τρίτον ἄμμον λεπτιῆς.
Ἡ Καμέλλια οὕτε ἤλιον πολὺν
θέλει, οὕτε ὕδωρ, πρέπει δε τὸ
μὲν θέρος νὰ φυλάττεται εἰς σῶ-
σιον μέρος, τὸν δὲ χειμῶνα ἐντὸς

τοῦ οἴκου εἰς μέρος θερμὸν. Ἐν ἄνθος Καμελλίας
ἐπωλήθη πολλάκις ἀντὶ 100 φράγκων.

Με τρελλὸν ποῦδι, τὴν φύσιν, τὰ τρελλὰ διασκαδάζοῦσ.
Ἴδὲ φιλοῦσ, τὸ γαργαλιζοῦσ καὶ πολλὰκις τὸ γλευάζοῦσ.

Τὸ γλευάζει ἡ φωνὴ των, ἡ δὲ ρις των τὸ πληγῶνει,
καὶ τὴν πτέρναν του ἀν θίξῃ ἀπῆνῶς τὸ θανατοῦσ.
Εἶναι κλέπται καὶ ἐπάται; πλην τί κλέπτουσ; κόκκον βίου
Ἐπαιτοῦσ, τί; ἄρτου κλάσμα, ἡ περισευμα ψιγίου.

Πρὸς τὸν Πλάστην διαθήκην τὰς κινήσεις των ἀπάσας.

Πρὸς τὸν Πλάστην, ὅστις ἔκραν τοῦ Ἀγγέλου ἀποσπάσας.

Ἐν πτερῶν ἔθεσε τύπον ζωντανῶν τῶν βικῶν των.

Τὴν πνοήν των ἐμφυσήσας εἰς τὰ νεῦρα τῶν πτερῶν των

Ἡ ζωὴ των αἰωνία ἦδονή ἢ μέθη μάλλον,

Καὶ ἡ πτήσις των ἔνθα ἕμα, ἢ μυστήριον μεγάλο.

Εἰς αὐτὴν ὄγαλλιώσα μειδιᾷ ἢ φύσις ὄλη,

Τοῦ πτεροῦ των μέγας πῆχυς, οὐρανῶν ἀπέριων ἦλοι.

Καὶ περὶ πάντα ἐνθυμοῦνται τὰ τρελὰ τ' ἰσχυρὰ των!

Ἐπανέρχονται καὶ ψάλλουν ὑπ' αὐτὰς τοὺς ἔρωτάς των.

Πρὸς αὐτὰς νοοῦ; ἐρώτων, ἔνθα γλυκὴ φίλι θά στείλη

Πρὸ τοῦ ἄλλου κόσμου ὄλου ἢ αὐτῆ, ἀμ' ἀνατελεῖ.

Φ. Α. Β

Ἡ ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια ὡς προηγ. φύλλον.)

Τὴν ἐπομένην ἄμα ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν τὰ εἶν του, ὁ πρῶτος, ὅστις τὸν ἐδεξίωσεν. ἦτο ὁ Ἰάκωβος, ὁ παλαιὸς του φίλος Ἰάκωβος! Τόσῃν δὲ χαρὰν ἔσθ' ἀνθ' ὁ δυστυχὴς ἐπαναβλέπων συμπατριώτην του καὶ γνώριμον, ὥστε ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἐλησμονήσεν ὄλους τοὺς πόνους του. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ συνῆλθεν ἐκ τῆς χαρᾶς του, αἰσθανόμενος ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἦτο μάρτυς τοῦ παρελθόντος βίου του, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἡ παρουσία του θὰ τὸν ὑπενθύμιζε τὰ σφάλματά του, ἐνόσῃ τὰ σφάλματ' ἐκεῖνα ἔμενον ἀνεξερομολόγητα καὶ ἀσυγ* χήρητα.

Ὁ Ἰάκωβος ἠγαπᾶτο ὑπὸ ὄλων ἐν τῷ ἐκπαιδευ* τηρίῳ. Οἱ μὲν καθηγηταὶ του τὸν ἐτίμουσαν πολὺ, οἱ δὲ συμμαθηταὶ του ἔτριψον ἐκτὸς τῆς ἀγάπης καὶ σε* βασθὸν πρὸς αὐτόν. Τὴν πρῶτιαν; δταν ἤρχετο καὶ τὸ ἐσπέρας, δταν ἐπανῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι δὲν ἦτο ἐσωτερικός. ἀλλ' ἔμενε πλησίον τοῦ κηδεμόνου του εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως οἱ συμμαθηταὶ του συνωστίζοντο περὶ αὐτοῦ μὲ πᾶσαν ἐνδειξὴν ἀγάπης καὶ συμπαιθείας. Ἐνὶ λόγῳ ἡ θέσις τοῦ Ἰακώβου ἦτο ἀξι* ζήλευτος καθ' ὅσον ἐδικαιολογεῖτο ὑπὸ τοῦ χαρακτή* ρου; καὶ τῆς διαγωγῆς του.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ὁ Ἑρρίκος ἦτο πλέον καταβε* βλημένος, πλέον κατηφής τοῦ συνήθους, τὸν εὗρον με* ρικοί ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, καὶ προσηλώσαντες βλέμματα διαπεραστικά ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἠρώτησαν δια* τι ἐφαίνετο ὅτι ἀπέφευγε τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰακώβου ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος, ἀπεναντίας, τοῦ εἶχε δώσει περισσό* τερα δεῖγματα τῆς φιλίας του παρ' ὅ,τι ἔδωκε ποτὲ εἰς ἄλλον.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐρώτησις συνετάραξε τὸσον τὸν Ἑρρίκον, ὥστε ἔμεινεν ἀναυδος.

Ὁ Ἑρρίκος λοιπόν! — ἀνεφώνησεν εἰς ἐκ τῶν συμμαθητῶν του, ὅστις ἄμα παρεφέρτετο ὀλίγον ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐλάσθαι στάσειν τόσον μαχητικῆν, ὥστε τῷ εἶχε δοθῆ ἡ ἐπωνυμία τοῦ «μικροῦ Ἀρεως.»

«Δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.» — ἐτραύλιζε δι* υλιᾶσας ὁ Ἑρρίκος. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μᾶς ἀποκρι* θῆς; Ἄ! δὲν ἔμπορεῖς; Ἐ, καλὰ! προσέθεσε, πλη* σιάζων τὸν Ἑρρίκον καὶ προτείνων τοὺς γρόνθους.

«Ἐλπὲ μας τοῦλάχιστον διατι δὲν ἔμπορεῖς!»

Ὁ Ἑρρίκος ἠμιδανῆς; ἐκ τοῦ φόβου ἐπιθύρισε,

«Ὅχι! ποτέ! Δὲν ἔμπορῶ νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ἐ* δωκα τὸν λόγον μου νὰ μὴ εἶπω τίποτε.» Ὁ δυστυ* χῆς δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε.

«Ἐδωκες τὸν λόγον σου;» ἀνεφώνησεν ἄλλος μα* θητῆς — Ἄτί; Μήπως ὁ Ἰάκωβος εἶναι ἔνοχος πρά* ξεως τόσον σοβαρᾶς, ὥστε νὰ μὴ λέγηται; Μήπως ὁ Ἰάκωβος ἔχει τίποτε νὰ κρύψῃ, ὥστε νὰ φοβηθῆς μὴ τὸ εἶπῃς σὺ ἢ ἄλλος κανεὶς ὅποιοςδῆποτε;»

Ἡ ἀθλία καρδιά τοῦ Ἑρρίκου κατάφυγεν εἰς τὴν πρόφασιν ταύτην ὡς εἰς τελευταῖον καταφύγιον, καὶ ἀ* πολέσας ἐκ τοῦ φόβου πᾶν αἰσθημα δικαιούσης καὶ τιμῆς ἔλασεν ὑφὸς ὑποκριτικόν.

«Δὲν ἔμπορῶ νὰ φανερώσω τίποτε,» εἶπεν. «Ἄπαξ* ἐδόθη ὁ λόγος, ἐτελείωσα.....»

Κανεὶς δὲν ἠρώτησε περισσώτερον, ἀλλ' οἱ συμμα* θηταὶ του ἀπεμακρόνθησαν ἐν ἀπορίᾳ, ὁ δὲ Ἑρρίκος ἀπομεινας μόνος εἰς τὴν γωνίαν του, μόλις ἠδύ* ατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε διακράσει νέον σφάλμα ὄχι ὀ* λειγώτερον ἀπᾶσιον τοῦ πρώτου. Ἡ κεφαλὴ του ἦτο φωτιγῆ, ἔτριψε δὲ καὶ ἐκλονίζετο ὄλον του τὸ σῶμα δπως οἱ κλάδοι ἐνὸς δένδρου σισόμενοι ὑπὸ βιαίου ἀ* νέμου.

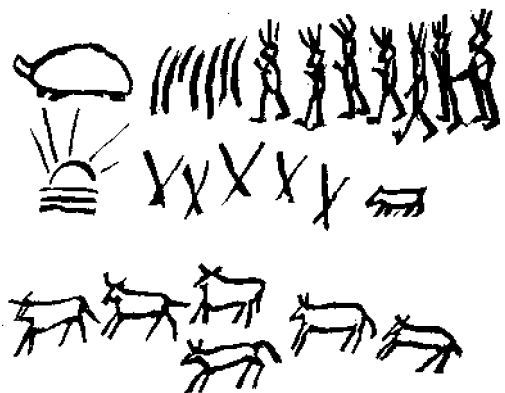
Ἦτο Κυριακὴ καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἦτο εἰς τὸ σχο* λειόν. Ἡ φήμη διαδοθεῖσα δι' ὄλων τῶν αὐλῶν, ἐπρω* ξένησε βαθεῖαν ἀπορίαν καὶ ἐκπληξίν, ἔπαυσαν οἱ γέ* λωτες καὶ αἱ ἄλλαι ὀμιλίαι καὶ δὲν ἤκούετο ἄλλο εἰ* μὴ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰακώβου προφερόμενον χαμηλοφῶ* νως εἰς τοὺς διαφόρους ὀμίλους τῶν μαθητῶν. Τί; Ὁ Ἰάκωβος, ὁ τόπος ἐκεῖνος καὶ ὑπογραμμὸς πάντων, ἦτο ὑποκριτής! Ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε κατορθώσει νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ ὀπόληφιν ὄλου τοῦτρυχολεῖου! Ὀυδέποτε τὰ ἀφελῆ ταῦτα πνεύματα ἀμρέβαλον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ Ἑρρίκου; οὐδέποτε ἐφαντάσθησαν ὅτι ὁ Ἑρρίκος; ἠδύνατο νὰ ἦναι ἔνοχος τοσοῦτον ἀνάνδρου καὶ καταπτύστου ἐγκλήματος, ὅποια ἦτο ἡ διαβολὴ αὕτη. Τόσον μεγάλην ἐπιρροὴν ἔχει ἡ συκοφαντία!

Τὴν Δευτέραν, κατὰ τὴν συνήθη ὄραν ὁ Ἰάκωβος ἐπαρουσιάσθη ἐν τῇ τάξει, ἀτάραχος καὶ μειδιῶν πρὸς

πάντας τοὺς συντρόφους του, διότι πῶς νὰ μαντεύσῃ τὴν μεταβολήν, ἣτις εἶχε λάβει χώραν εἰς τὸ διάστημα εἴκοσι τεσσαρῶν ἡρῶν, ὡς ἐκ τούτου ἡ φω-
 χρότης καὶ σιωπῇ, μὲ τὰς ὁποίας τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ φίλοι του, τὸν ἐξέπληξε δυνάτῃ, καὶ ἠρώτησε μὲ ἀρκετὴν ἀπορίαν τί ἔτρεχε. Ἰδὼν ὅμως ὅτι οὐδείς ἐ-
 προθυμεῖτο νὰ τῆ ἀποκριθῆ, ἔλαβε κατ' ἰδίαν τὸν μι-
 κρὸν Ἄρην, τὸν ὅποιον ἐγνώριζεν ὡς ἀπότομον ἀλ-
 λ' εἰλικρινῆ, καὶ τῷ ἐζήτησεν ἐξηγήσῃ, τὴν αὐτὴν ὁ-
 μως στιγμὴν, ἐσήμανεν ὁ κώδων, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀπηλλάγη ὁ μικρὸς Ἄρης τῆς εὐθύνης ταύτης, τὴν ὁ-
 ποίαν ἄλλως τε δὲν ἐλοπεῖτο νὰ εὕρῃ μέσον νὰ ἀποφύγῃ.

Ὁ Ἑρρίκος ἐν τῇ μεταξὺ εἶχεν ἀκούσει τὴν δι-
 καίαν ἀξίωσιν τοῦ Ἰακώβου μετὰ φρίκης. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ ἡμιθανῆς ἐκ τοῦ φόβου καὶ μεταμε-
 λείας. Πῶς εἶχε καταστήσει εἰς τὸ σημεῖον τοῦ νὰ
 συκοφαντήσῃ, ἔστω καὶ πλαγίως, τὸν κάλλιστόν του

φίλον, μόνον καὶ μόνον διὰ
 νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ
 στιγμιαίας στενοχωρίας. Δὲν
 ἐσκέπτετο ὅμως εἰμὴ πῶς
 νὰ ὑπεκφύγῃ ὁ ἴδιος, οὐ-
 δόλωσ πῶς νὰ ἐπανορθώσῃ
 τὸ ἀδικημά του. Πῶς νὰ
 ἀπαλλαγθῆ, τοῦ μαρτυρίου,
 — τοῦτο μόνον ἀπησχόλει
 τὸν νοῦν του καθ' ὅλον τὸ
 διάστημα τῆς παραδόσεως,
 μόλις δὲ ἐσήμανεν ἡ ὥρα
 τοῦ διαλείμματος καὶ ἔ-
 σπευσε νὰ λάβῃ κατ' ἰδίαν
 μερικὸς ἐκ τῶν συμμαθη-

Ἱερογλυφικὰ τῶν ἀγρίων Ἀμερικανῶν.

τῶν του καὶ χωρὶς νὰ αἰσχυρῆ νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτοῦς
 λόγον τιμῆς ὅτι δὲν ἤθελον κάμει γνωστὸν εἰς τὸν
 Ἰακώβον τίποτε ἐξ ὧν τοῖς εἶχεν ἐμπιστευθῆ, διότι
 δὲν ἐπέθυμει νὰ γνωρίσῃ ποτὲ ὁ Ἰακώβος ὅτι τὸ λυ-
 πηρὸν του μυστικὸν εἶχε φανερωθῆ εἰς ἄλλον.

Ὁ Ἑρρίκος ὠμίλει μὲ τοσοῦτον ὕψος ἀνησυχίας,
 καὶ εἰλικρινείας, ὥστε κανεὶς δὲν ὑπόπτευσε τὴν καλὴν
 του πίστιν, ὅλοι δὲ τῷ ὑπεσχέθησαν τιμῶς νὰ τη-
 ρήσουν τὸ πρᾶγμα μυστικόν, καὶ διὰ τὴν ἰσχυρὰ καὶ ἀν-
 ἔλεγεν ὁ Ἰακώβος, νὰ μὴ τῷ φανερώσωσι τίποτε.
 (ἀκολουθεῖ.)

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ.

Οἱ ἀτόχθονες τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως πάντα τὰ ἄλ-
 λα ἀνθρώπινα γένη, πρὶν ἐξευρῶσι τὸν τρόπον τοῦ
 γράφειν τὰς ἰδέας αὐτῶν κλ., διὰ χαρακτήρων, πρὶν
 δηλ. ἐπινοήσωσι ἀλαβήτων, ἐκθέτουν τὰ διάφορα

συμβάντα καὶ τὰς ἰδέας των διὰ ἱερογλυφικῶν, ἧτοι
 συμβολικῶν σημείων, ἕκαστον τῶν ὁποίων παριστά
 ἀντικείμενον, ἢ ἰδέαν, ἢ συμβάν τι.

Ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόνι ἔχουσιν οἱ μικροὶ μου ἀ-
 ναγνώσται μίαν εἰσοδὴν μῆος φυλῆς κατ' ἄλλης καὶ
 τὴν σύλλησιν τῶν ἱππῶν καὶ βοῶν αὐτῆς.

Ἡ χελώνη εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς εἰσο-
 δολοῦσης φυλῆς. Κατόπιν ἔρχονται γραμμαὶ παρι-
 στῶσαι τόσα τόσα, ὅσοι ἦσαν οἱ εἰσοδύλοντες εἰς τὴν
 ἐχθρικὴν χώραν μετ' αὐτὰς παριστάται ὁ ἀριθμὸς
 τῶν πολεμιστῶν, φερόντων πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς αὐτῶν. Κάτωθι τούτων παρίσταται ὁ ἥλιος ἀ-
 νατέλλων, ὅπερ σημαίνει χαράγματα, αὐγῇ, ὑποκάτω
 δ' αὐτοῦ φαίνονται τρεῖς γραμμαὶ, σημαίνουσαι τρεῖς
 ἡμέρας. Κατόπιν ἔρχονται τόσαι πυραμίδες ἀνεστραμ-
 μέναι, ὅσοι ἦσαν αἱ ἐχθρικοὶ σκηναὶ, τὰς ὁποίας κα-
 τέστρεψαν, μετ' αὐτὰς δὲ ἔρχεται μικρὰ τις ἄρκτος,

ποριστώσα τὸ ὄνομα τοῦ
 ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, καθ
 ἧς ἐγένετο ἡ εἰσοδολή. Τε-
 λευταῖον παρίσταται ἀριθ-
 μὸς βοῶν καὶ ἱππῶν ἴσος
 μὲ ὄσους ἤρπασαν ἐκ τῆ
 ἐχθρικῆς φυλῆς. Εἰς γρα-
 πτὴν δὲ γλώσσαν ἡ ἱερο-
 γλυφικὴ αὕτη γραφὴ ἔχει
 ὡς ἐξῆς—

«Ὁ ἀρχηγὸς «Χελώνη»
 ἐπὶ κεφαλῆς ἑπτὰ πολεμι-
 στῶν ἐκ τῆς φυλῆς αὐτοῦ,
 πάντων ὠπλισμένων μὲ
 τόξα, εἰσέβαλε περὶ τὰ χα-

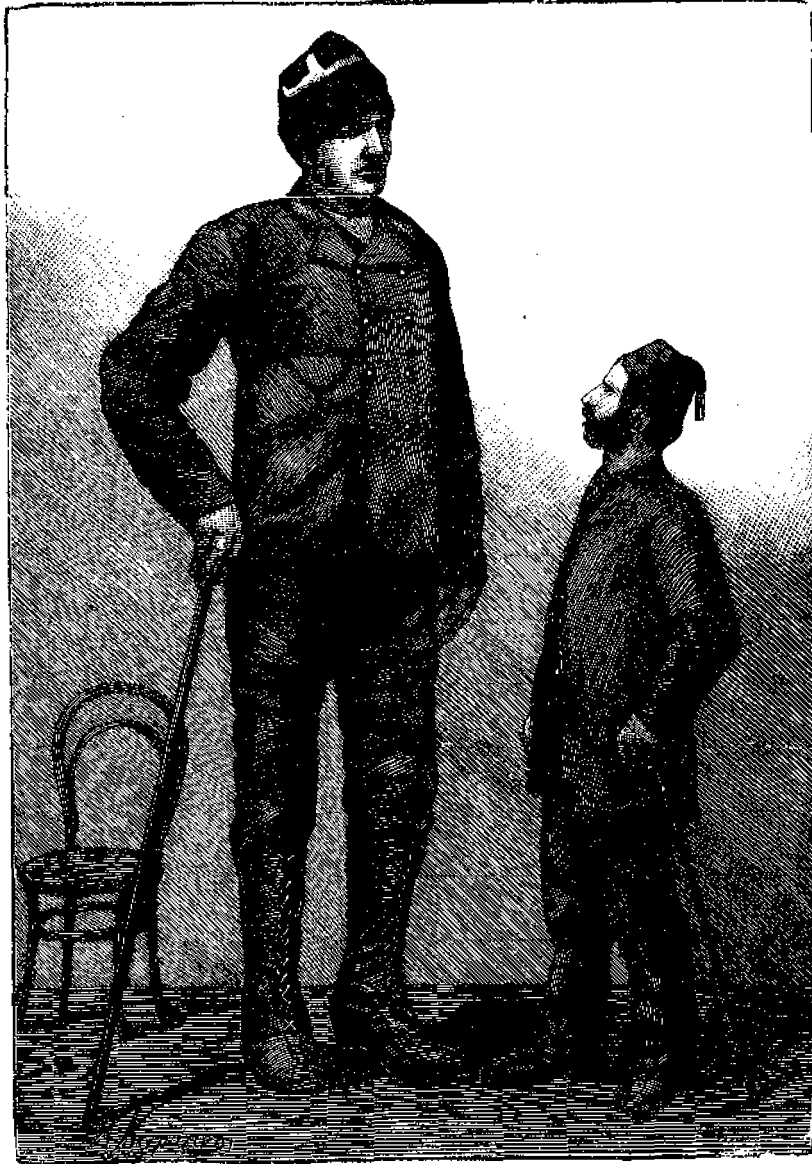
ράγματα τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς
 του ἀπὸ τῆς χώρας του, εἰς τὴν χώραν αὐτῆς Ἄρ-
 κτου,» ἀρχηγοῦ ἑτέρας ἐχθρικῆς φυλῆς, καὶ ἀφοῦ κα-
 τέστρεψεν ἑπτὰ ἐκ τῶν σκηνῶν αὐτῆς, ἀπῆγαγεν ἑπτὰ
 βόας καὶ ἱππους ὡς λάφυρον εἰς τοὺς ἰδιόκους του!»

Σπουδαία ἀνακάλυψις.

Κατὰ τὸ βόρειον τείχος τῆς Ἀκροπόλεως, οὐχ ἰ-
 μακρὰν τῶν Προπολαίων, ἀνεκαλύφθη ἀρχαία κλιμαξ,
 ἐξ 23 βαθμίδων, ἐν τῇ βραχῇ λαλαξευμένων καὶ ἀ-
 γουσα εἰς θύραν κείμενην ἀκριθῶς ἀπέναντι τοῦ βρά-
 χου τοῦ Ἀρσίου Πάγου. Οἱ τοῖχοι, οἱ ἐκατέρωθεν τῆς
 κλιμακος, εἶναι οἰκοδομημένοι κατὰ τὸ ἰσοδομικὸν σύ-
 στημα, ἡ θύρα δὲ εἶχεν εἰς τὰ ἄνω ὀξὺ τοξοειδῆς
 σχῆμα, δηλ. τὸ τῆς προελληνικῆς ἐποχῆς κατὰ τὸν
 μεσαιῶνα δὲ, ἀχρηστος πλέον οὖσα, ἐκλείσθη διὰ κοι-

νών λιθών και ασβέστου. Διά της ανακαλυφθείσης κλίμακος κατήρχοντο, ως φαίνεται, αἱ Ἀρρηφόροι εἰς τὴν πόλιν καὶ δι' αὐτῆς ἀνήλθον ἴσως οἱ Πέρσαι εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ἦτο δ' αὐτῆ εἰς τὸ Ἰερόν τῆς Ἀγλαόρου, τοῦ ὁποῖο ἡ ἀνακάλυψις νῦν εἶναι εὐκόλοσ, ἀφοῦ μετακομισθῶσι τὰ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν

ἐπιπέσῃ τὸν κόσμον ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν καὶ διὰ τῆς παραγωγῆς γιγάντων. Ἐκτὸς τοῦ Κουταλιανού, τοῦ ὁποῖου τὴν τεραστίαν δόνησιν οἱ μικροί μας ἀναγνώσται τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς εἶδον ὀφθαλμοφανῶς, ἀνεφάνη ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἕτερος διάσημος οὐχὶ τόσον διὰ τὴν σωματικὴν βίωσιν ὅσον διὰ

Ὁ Ἕλλην Γίγας Ἀμάθης.

ριφθέντα ἐκίς τὴν Ἀκροπόλεως χώματα, καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἀνάκειον.

GIΓANTES.

Ὡς φαίνεται ἡ Ἑλληνικὴ φολὴ μέλει νὰ ἐ-

τὴν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος. Εἰκόνα αὐτοῦ παραθέτομεν ἐνταῦθα.

Ὁ Γίγας οὗτος ὀνομάζεται Ἀμάθης, εἶναι δὲ 18 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, γεννηθεὶς πλησίον τῆς Κερασσίδος. Τὸσ οὐχὶ μακρὰν τῆς Τραπεζοῦντος.

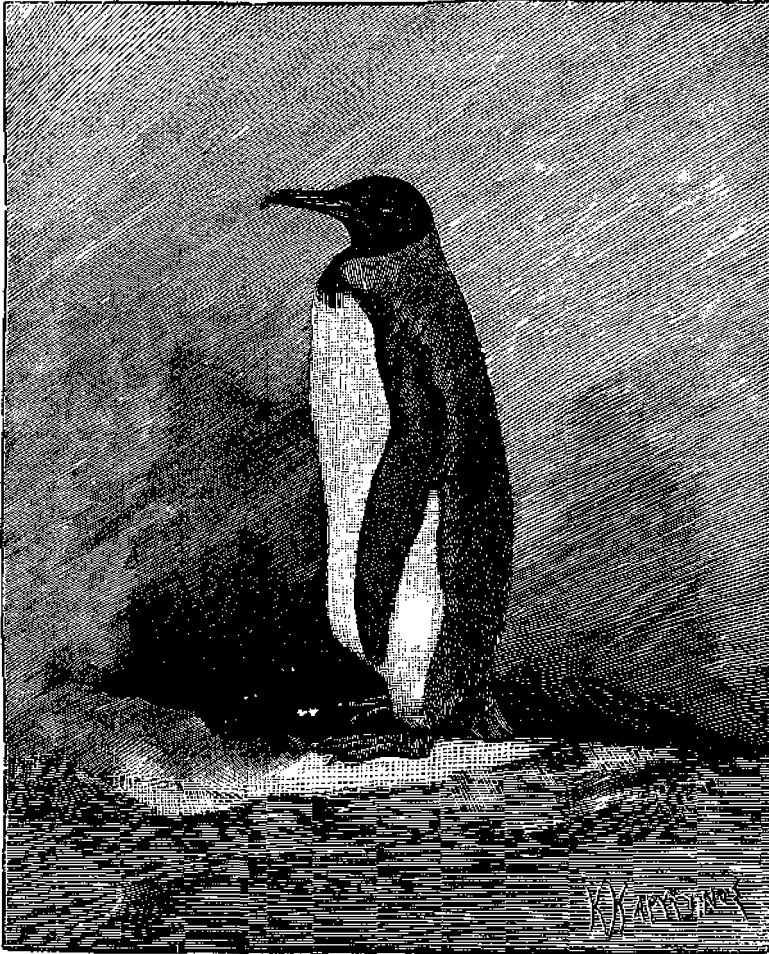
Τὸ ἀνάστημά του ἔχει ὕψος 7 ποδ. 9 δακτύλων,

ἡ περιφέρεια τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ εἶνε 27 δακτύλων. δηλ. 2 ποδῶν καὶ 3 δακτύλων! ἡ δὲ τοῦ στήθους του 88 δακτύλων. ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ ὤμων εἰς ὤμων 28 δακτύλων.

ΑΠΤΗΝΟΔΥΤΗΣ.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ πτηνὸν τι περιέρχον, τὸ ὅποιον φαίνεται, ὅτι φορεῖ ἐπάνωφόρεμα μὲ μα-

δίτηνεκῶς ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ δύναται νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ βουτᾷ ὡς ἡ νῆσσα, εἶναι δὲ ταχὺ ὡς οἱ ἰχθύς εἰς τὰς κινήσεις του. Σπανίως ἐξέρχεται εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ τότε μόνον ἵνα ἐπωάσῃ τὰ ὕδατα, ἢ καθαρίσῃ τὸ πτόλωμά του. Οὐτε νὰ περιπατῇ δύναται οὔτε νὰ πετᾷ - μόνον νὰ κολυμβᾷ καὶ νὰ βουτᾷ, ὅς δὲ βροχιόνες του χρησιμεύουν ὡς δύο ἰσχυρὰ κωπία. Ἐν τῶν πτηνῶν τούτων εὑρίσκεται εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τοῦ Λονδίνου.

Ἄπτηνοδύτης.

κρά μανίκια καὶ ὕψηλὸν γκαζὶ, καλύπτον μόνον τὴν ράχην αὐτοῦ. Συνίσταται δὲ τὸ ἐπένδυμα τοῦτο ἐκ πτερῶν, τόσων λεπτῶν, ὥστε παρμμοιάζουσι σχεδὸν μὲ λίπα ἰχθύος.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο εἶναι αὐτόχθον τῶν ἀνταρκτικῶν χωρῶν, ἔχει δὲ πόδας βραχεῖς, κειμένους πρὸς τὰ ὀπίσθεν, ἵνα δύναται νὰ ἵσταται ὄρθιον στηριζόμενον ἐπ' αὐτῶν, βραχίονας δ' ἀντὶ πτερύγων. Ζῆ δὲ σχεδὸν

- Ἄπιστευτος διαφορά Ἐπιστολή τις, διὰ τὴν ὁποίαν σήμερον πληρώνονται 25 μόνον λεπτά ταχυδρομικῶν τέλος ἐξ Ἐυρώπης εἰς Ἀμερικὴν, πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἐστίχθη 23 δραχμὰ καὶ 23 λεπτά, ὅπως φαίνεται ἐκτινοὶ φακέλλου ἐπιστολῆς εὐρεθείσης ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς Φιλαδελφίας ἐκτὸς δὲ τῶν χρημάτων ἀπῆται καὶ ἐξ ἡμῶν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ἡμᾶς ὄρον τῆς.

— Ἀἰ ἀποκρίσεις τῆς Μεγάλῃς Βρατανίας εἶναι 85 φορές μεγαλειότεραι τῆς μητριαῆς χώρας των.

Η ΧΑΙΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἦε προηγ. φύλλον)

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἡ πρώτη ὀμιλία τῆς Χαΐδης, ἀμα ἐξόπνησεν ἦτο

«Παππού, τώρα πρέπει νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν γραΐα τοῦ Πέτρου. Μὲ περιμένει.»

«Ὅσον πρῶτον τὰ χιόνια,» εἶπεν ὁ πάππος τῆς.

Ἄλλὰ τὸ σχέδιον τῆς ἐπισκέψεως εἶχε ριζωθῆ πλέον εἰς τὸν νοῦν τῆς καὶ δὲν παρήρηχετο ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ, τὸ ἐπαναλάβῃ πέντε ἢ ἕξι φορὰς τοῦλάχιστον.

«Τώρα, παππού, βέβαια πρέπει νὰ πάγω εἰς τῆς Γραΐας.»

Τὴν τετάρτην ἡμέραν, ἂν καὶ ἔξω ὄλα ξερίζον ἀπὸ τὸ φύχος καὶ τὸ χιόνι, τὸ πᾶν δ' εἶχε παγώσει, ὁ ἥλιος ὅμως ἔλαμπε ζωηρὰ, καὶ ἐξέσταινε τὴν Χαΐδην. Ἐνῷ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς скаμνὴ εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἔτρωγε. Τότε πάλιν ἤρχισε τὴν ὀμιλίαν τῆς ἐπισκέψεως, ἀλλ' ὁ πάππος δὲν τὴν ἀφήκε νὰ τὴν τελειώσῃ, ἀλλ' αἶφνης ἐσκέφθη καὶ ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Χαΐδης, διὰ νὰ μετέβῃ πάλιν, ἐμπαίρει τὸν χονδρὸν σάκκον, ὅστις τῆς ἐχρησίμευεν ὡς σκέπασμα τῆς κλίνης.

«Ἐλα, λοιπόν,» τῆς εἶπε, καὶ ἐξῆλθε τῆς καλύβης.

Ἡ Χαΐδη ὄλη χάσά τὸν ἠκολούθησεν. Κατὰ γῆς ἢ χιῶν ἐστίλθε, τὰ πούκη δὲν ἐσίοντο πλέον, ἢ διὰ λευκῆ χιῶν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἦσαν φορτωμένοι οἱ ἀλάθει τῶν, ἔλαμπε καὶ ἐσπινθηροβόλει τὸσον ὥραϊα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου; ὥστε ἡ Χαΐδη κατενθουσιασμένη ἐπῆδα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς φωνάζουσα, «Παππού! Παππού! Ἐλα ἔδω. Τὰ πούκη εἶναι φορτωμένα χρυσάφι καὶ ἀσῆμι!»

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ πάππος τῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ἀχυρῶνα σῶρων ὄπισθον τὸν χαμηλὸν ἀμάξι χωρὶς τροχοῦ. Ἐστάθη ὅμως καὶ ἐθαύμασε τὰ πούκη μετὰ τὴν ἐγγονὴν του, τότε δὲ ἐκάθησεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν ἀμάξι, καὶ ἀπὸ ἐτόλιξε τὴν Χαΐδην καλὰ, καλὰ μετὰ τὸν χονδρὸν σάκκον, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατα καὶ τὴν ἐκράτει σφιχτὰ εἰς τὸν ἀριστερὸν του βραχίονα, ἐνῷ εἰς τὴν δεξιάν του εἶχε χονδρὸν ραβδί, τὸ ὁποῖον θὰ τὸν ἐχρησίμευεν ὡς τιμῶνι, εἰς τὴν κατάβασιν τοῦ ὄρου. Ἐσπρωξε τὸ ἀμάξι πρὸς τὰ ἔμπροσ, καὶ αὐτὸ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ γλιστρᾷ ἐπάνω εἰς τὴν κρυσταλλωμένην χιόνια μετὰ τὴν ὁρμὴν καὶ ταχύτητα ὥστε ἡ Χαΐδη ἐνόμισεν ὅτι ἐπέτοῦν, καὶ ἐφώναζεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς.

Αἶφνης ἐστάθη τὸ ἔλκυθρον ἔμπροσθεν μιᾶς καλύβης. Ἦτο ἡ καλύβη τοῦ Πέτρου. Ὁ πάππος ἐξέτολιξε τὴν Χαΐδην ἀπὸ τὸν σάκκον, καὶ τὴν ἔθεσε κατὰ γῆς, ἀπὸ δὲ τῆς παρήγγειλε νὰ μείνῃ εἰς τὸ Πέτρου ἐκαστότου ἀρχίσῃ νὰ σκοτεινιάζῃ, ἐστράφη πάλιν ὄπισθον καὶ ἤρχισε νὰ ἀναβαίῃ τὴν πλευρὰν τοῦ ὄρου.

Ἡ Χαΐδη ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ ἐμβῆκε, τὸ πρῶτον δὲ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔτοχε νὰ ἰδῇ, ἦτο ἐν πανταλόνι τοῦ Πέτρου, τὸ ὁποῖον μία γυνὴ ἐδιώρθωνε; τὸ ἐγνώριζε καλῶς, διότι τὸ ἐφόρει καθεκαστὴν τὸ καλοκαίρι τρέχων ἔδω καὶ ἐκεῖ κατόπι τῶν αἰῶν. Ἐκ τούτου δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Πέτρου. Προέβη δύο βήματα ἀκόμη καὶ τότε διέκρινεν εἰς τὴν πέρα γωνίαν τῆς καλύβης μιᾶν κορτὴν γραΐαν, ἣς ἐκάθητο καὶ ἐνηθεν. Ἡ Χαΐδη δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλ' ἐπλησίασεν ἀμέσως τὴν γραΐαν καὶ τῆς ἔδωκε τὸ χεράκι τῆς, λέγουσα.

«Καλημέρα γραΐα. Ἦλθα τέλος πάντων νὰ σε ἰδῶ. Σοῦ ἐφάνη ὅτι ἤρηξα νὰ ἔλιθω.»

Ἡ γραΐα ἐσῆκωσε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἔφασκε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἔσθάνθη ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῆς χεῖρος, ἀπὸ δὲ τὴν ἐκράτησε σιωπηλῶς ἀρετὰς στιγμὰς, εἶπεν —

«Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον μένει ἐκεῖ πάνω μετὰ τὸν Θεό; Σὺ εἶσαι ἡ Χαΐδη;»

«Ναί, ναί. Ἐγὼ εἶμαι ἡ Χαΐδη. Τώρα δὲ μετὰ ἔφερν ὁ παππούς μου μετὰ τὰ ἀμαξάκια τῶν.»

«Πῶς γίνεται, νὰ ἴναι τόσον ζεστὰ τὰ χεράκια σου;»

«Ἄλλος μου Βριγέττα ἦλθεν ὁ θεῖος μαζί μετὰ τὸ παιδί; Ἡ Βριγέτα ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρου, ἦτις ἐδιώρθωνε τὸ πανταλόνιον τοῦ; ἀμα δὲ ἤκουσε τοῦς λόγους τῆς γραΐας ἐσῆκώθη καὶ ἐπλησίασεν, ἔξεστά, ζουσα μετὰ περιέργον βλέμμα τὴν μικρὰν κορτὴν ἀπὸ κεφαλῆς; μέχρι ποδῶν.

Ἡ Χαΐδη προσήγαγε τὸ σταθερὸν βλέμμα τῆς εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἀπεκρίθη πολὺ καθαρά —

«Ἦξούρω πολὺ καλὰ τί λέγω. Ὁ παππούς μου μετὰ ἐτόλιξεν εἰς τὴν κομβέρταν καὶ μετὰ ἔφερν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἔως τὴν θύραν μετὰ τὰ ἀμαξία.»

«Θὰ ἴναι λοιπόν ἀλήθεια αὐτὰ ὅπου μᾶς ἔλεγεν ὁ Πέτρος ὅλον τὸ καλοκαίρι, ἂν καὶ ἡμεῖς ἐνομιζάμεν ὅτι εἶχε λάθος, ἐπρόσθεσεν ἡ γραΐα. Ποῖος ἤμπορεῖσε νὰ τὸ πιστεύσῃ!

Ἐγὼ δὲν ἐπίστευα ὅτι τὸ παιδί θὰ ἤμπορεῖσε νὰ ζῆσῃ οὔτε τρεῖς ἡμέρας ἐκεῖ πάνω Πῶς σοῦ φαίνεται Βριγέττα; Τίνος ὀνομάζεται;»

«Ἐχει τὸ ὠραῖον ἀνάστημα τῆς μητέρας τῆς.» εἶ.

πεν ή Βριγίττα, «άλλά τὰ μαῦρά της μάτια καί τὰ σγουρά της μαλλιά είναι τοῦ πατρὸς της καί τοῦ πάππου της.»

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἐνῶ ἐγένετο ή ὁμιλία αὕτη, ή Χαίδη παρετήρησε δια τὰ ἐντὸς τῆς καλύβης. Τώρα λοιπὸν εἶπε —

«Κύτταξε γραγγά τὸ φύλλον τοῦ παραθύρου, πῶς κτυπᾷ τὸ γαλὶ, θὰ σπάσῃ. Ἄν ἦτο ὁ πάππος μου ἐδῶ θὰ τὸ διώρθωνε μὲ ἓνα κερφί. Κύτταξέ το!»

«Καλὸ μου παιδάκι,» εἶπεν ή γραία, «δὲν ἠμπορῶ νά το ἔδω, ἀλλά τὸ ἀκούωσ καί, ἀλλοίμονον! Ὅχι μόνον τὸ παραθυρόφυλλον, ἀλλά κάθε μέρος τῆς καλύβης μας τρίζει καί σείεται, δταν φυσᾷ ὁ ἀνεμος, καί φοβοῦμαι μήπως πέσῃ ὅλη καί μᾶς σκοτώσῃ καμμία νύκτα!»

«Ἄλλά πῶς δὲν βλέπετε τί κάμνει τὸ παραθυρόφυλλον ἐκεῖ! Νά, κύτταξε τώρα, ἐκεῖ δά πού δείχνω,» εἶπεν ή Χαίδη, δεικνύουσα ἀκριβῶς τὸ μέρος μὲ τὴ δάκτυλόν της.

(ἀκολουθεῖ..)

Φυσικὸν φωταερίον.

Εἰς μέρη ὅπου ὑπάρχουσι πηγαὶ πετρελαίου, ἀπαντῶνται προσέτι καὶ φυσικαὶ πηγαὶ φωταερίου. Μία τοιαύτη πηγὴ ὑπάρχει ἐν Φινδλάυ τῆς Πολιτείας Ὀχίο, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐξέρχεται δὲ τὸ ἀέριον μὲ τόσην ὀρυμνίαν, ὥστε φθάνει εἰς μέγα ὄψος, ὅπως φαίνεται ἐκ τῆς προκειμένης εἰκόνας· ὑπολογίζεται δὲ εἶναι ή πηγὴ αὕτη δύνатаι νά χορηγήσῃ ἀέριον 40 ἑκατομμυρίων κυβικῶν ποδῶν!

Τὰς πηγὰς ταύτας χρησιμοποιοῦσιν οἱ περίε κάτοικοι διοχστεύοντες τὸ φωταερίον εἰς τὰς γειτονικὰς

πόλεις καὶ χωρία. Ἐνίοτε αἱ πηγαὶ αὗται, ἀναφλέγονται διὰ τινος ἀστραπῆς καί τότε, ὡς ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκόني, τὸ θέαμα ἰδίως κατὰ τὰς νύκτας εἶναι θαυμαστόν.

ΠΟΣΟΤΗΣ ΧΡΥΣΟΥ.

— Ὑπολογίζεται εἶναι ή ποσότης τοῦ χρυσοῦ τοῦ καθ' ὅλον τὸ κόσμον ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ μέχρι σήμεραν ἐκ μεταλλευθέντος ἀναβαίνει εἰς 5.155.000,000 φρ.

Κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦτο 675.000.000 φρ. — τὸ 1600 π. Χ. ἀνήλθεν εἰς 775.000.000 φρ. τὸ 1700 1.990.000.000 φρ. — τὸ 1800 εἰς 3.780.000.000 φρ. — τὸ 1853 εἰς 16.610.000 φρ. σήμερον δὲ ή ἀξία τοῦ ὑπάρχοντος χρυσοῦ καθ' ὅλον τὸν κόσμον ὑπολογίζεται εἰς 40.930.000.000 φρ.

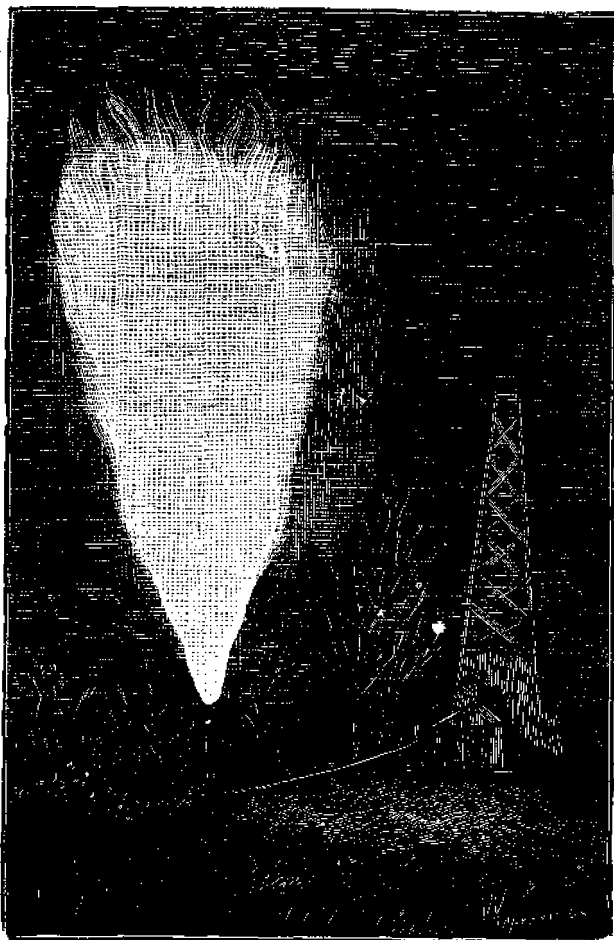
Ἡ ποσότης αὕτη ἐάν ἀναλυθῆ θέλει ἀποτελέσει ὄγκον 30 κυβικῶν ποδῶν.

Ἐκ τοῦ χρυσοῦ τοῦ 30.000.000.000 εἶναι εἰς νομισμάτα καὶ 4.000.000.000 φρ. εἰς ὄρολογια, χρυσὰ κοσμήματα καὶ λπ.

Τοῦ χρυσοῦ τούτου 11.735.000.000 φρ. ἐξήχθησαν ἐκ τῆς Βουλῆς Ἀμερικῆς, 4.000.000.000 φράγκα,

ἐκ τῆς Νοτίου 9.800.000.000 φρ. ἐκ τῆς Ἀσίας, περιλαμβανοῦσης τὴν Αὐστραλίαν, Ὠκεανίαν καὶ Νέαν Ζηλανδίαν, 4.725.000.000 φρ. ἐκ τῆς Εὐρώπης καὶ 6.250.000.000 φρ. ἐκ τῆς Ἀφρικῆς.

— Ἡ ἀξία τῶν εἰδη ὑπαρχόντων πολυτίμων λίθων ὑπολογίζεται εἰς 65.350.000,00 φρ.

Φυσικὴ πηγὴ φωταερίου κατ' ὄρυμνίαν.

ΓΙΟΚΚΙΑΔΑ.

Μέχρι τίνος βαθμού γελοίου δύνανται να φθάσουν οι άνθρωποι

«Ο βασιλεύς» του Άτσιν εν τῇ νήσῳ τῆς Σουμάτρας, ἄνθρωπος εἰς βάρβαρον εἰσέτι κατάστασιν προτάσσει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦ ἐξῆς μωροῦς καὶ γελοίου τίτλου. **20 βασιλεῦς**, τοῦ **σύμπαντος κόσμου**, τοῦ ὅποιου τὸ σῶμα λάμπει ὑπὲρ τῆς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου κατὰ τὴν μεσημέριαν — **ἡ βασιλεὺς**, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐπλασε τελειότερον τῆς παντελήνου, καὶ ὑψίστερον τοῦ πολλοῦ ἀστερός — ὁ βασιλεὺς πάντων τῶν βασιλείων, πρὸ τοῦ ὅποιου κλίνουν τὴν κεφαλὴν πάντες οἱ βασιλεῖς, εὐπειθῶς ἀκούοντες τῶν προσταγῶν του· ὁ βλέπων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ καὶ δυνάμενος νὰ καλύπτῃ τὰ αἶσχη τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ συγχωρῇ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν — ἡ χρησιμιάτης πάντων τῶν βασιλείων, τοῦ ὅποιου οἱ πόδες εὐωδιάζουσιν, ἡ δὲ εὐωδία αὐτῶν διαχέεται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν πάντων τῶν βασιλείων τοῦ κόσμου !!

— **Ποικίλη** χρῆσις τοῦ χάρτου. Οὐδεὶς θὰ ἐφανταζέτο ποτε, ὅτι ἐκ τῆς μαλακῆς καὶ εὐθραύστου ταύτης ὕλης θὰ κατασκευάζοντο πράγματα ἀντέχοντα περισσότερο καὶ αὐτοῦ τοῦ οἰδήρου, καὶ ὅμως τοῦτο ἐγένετο, καὶ ἤδη κατασκευάζονται ἐξ αὐτοῦ κυρτοὶ ἐκίοναι, καὶ πλάκες, αἵτινες τίθενται ἐπὶ τῶν θυρῶν, καὶ ἐπὶ τὰς ὀπλοὺς κτισθεῖς διὰ ῥόπτρου, ὅπως ἀκούωσιν οἱ ἐντὸς — ἀκάτια, κῶπαι, τροχοὶ σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, πίθαι, πινάκια στερεώτερα δελτίων, ὑποδήματα ἀδιάβροχα, οἰκίστοι, κλ. τοῦς ὅποιους δύναται τις νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον εὐκολώτατα, ἀφοῦ διαλύσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ ἐξ ὧν συντίθενται **τεμάχια κλ.**

— **Οἱ ἀρχαῖοι**: ἀπέδιδον ἱερὰς τιμὰς εἰς πολλὰ δένδρα καὶ φυτὰ. Τὸ κλήμα ἐθεωρεῖτο ἀτιρωμένον εἰς τὸν Διόνυσον, ἡ δάφνη εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ἡ γλυκοβελεανιδιά εἰς τὸν Δία, ἡ ἐλαία εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ μυρσίνη εἰς τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἄλλα φυτὰ εἰς ἄλλας θεότητας. Καὶ οἱ ναοὶ τῶν θεῶν ἦσαν κατ' ἀρχὰς δένδρα, εἰς τὸν κοίλον κορμὸν τῶν ὀπίου ἐναπετιθετο τὸ ξόανον, εἰτε γράμμα τῆς θεότητος

Τινὰ δένδρα ἐθεωροῦντο προφητικὰ, τοιοῦτος ἦτο ὁ φηγὸς (δρῦς) τοῦ Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ὅποιου ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπακρίσις τοῦ Χρησμοῦ, καὶ ἐρηγιεθετο ὡς τοιαύτη ὑπο τῶν ἱερέων. Καὶ ἄλλα φαινόμενα ἀναφερόμενα εἰς τὰ δένδρα ἐθεωροῦντο οἰωνοὶ ἄλλοτε μὲν καλοὶ, ἄλλοτε ἰδὲ κακοὶ. Ἰδθω λ, χ. ἐπιστεθετο ὅτι ἐάν καρπὸς γλυκὸς μετεβάλλετο εἰς ξυρὸν, ἡ τὸ ἀντίθετον σπουδαῖον τι συμβᾷν, ἢ ἐλάμβανε χεῖραν

Κακὸς οἰωνὸς ἐθεωρεῖτο ὅταν κλήμα φέρον λευκάς σταφυλάς ἔφερον αἴφνης μέλαινας, ἢ συκὴ λευκὴ μεταβάλλετο εἰς μέλαιναν, ἐπίσης καὶ ὅταν πλάτανος μετεβάλλετο εἰς ἐλαίαν, ὅπερ κατὰ τινα μῦθον (διότι τὸ τοιοῦτον εἶναι φυσικὸς ἀδύνατον) συνέβη ἐν Λαοδικείᾳ, ὅταν ὁ Ἑρῆξης εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν. Σημεῖον ἐπικαιμένης δυστυχίας ἦτο, ὅταν ἐφόρετο δένδρον εἰς ἀσύνηθε μέρος, ὡς λ, χ. ἐπὶ τοῦ Κιονοκράτου στόλου τινός, ἐπὶ βωμοῦ, ἢ ἐπὶ ἄλλου δένδρου. Ὡς τὰς ἀνεφύς ἐν Κιζίκῳ ὀλίγον πρὸ τῆς πολιορκίας αὐτοῦ συκὴ ἐπὶ δάφνης.

— **Ἡ εὐδοκία** ἔχει δὲ εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὰ ζῶα. Μοναδικὸν παράδειγμα τοιαύτης εὐδοκίας παρετηρήθη τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον ὑπὸ τοῦ δόκτορος Πράϊμ Ἀμερικανοῦ, ὅστις

τρέφει πολλὰ καὶ διαφόρων εἰδῶν πτηνά. Γραικοὶ τες σπουργίτης ἐτυφλώθη, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὐρίσκη τὴν τροφὴν του, κινδύνους νὰ ἀπυθάνῃ τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης. Εἰς τὴν στενοχωρίαν του ταύτην ἐπαρουσιάσθη βοήθεια μικρὸν τι πτηνὸν ἐξ Ἰαπωνίας οἰκτεῖραν τὴν ἀθλιότητά του ἐπληροῦσε τὴν θύραν τοῦ κλωθεῦ τοῦ σπουργίτου καὶ διὰ τῆς γλώσσης τῶν πτηνῶν, τὸν προσέκλεσε νὰ ἐξέλθῃ ἐφόβως, καὶ αὐτὸ ἤθελε τὸν ὀδηγήσει. Ὁ σπουργίτης ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ κελυθῆματος τοῦ εὐεργέτου του, ἐξήρχετο καὶ τὸν ἤκολούθει πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦτο ἡ τροφή καὶ τὸ νερὸν ἀφοῦ δε ἰκανοποιεῖ τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν του, ἤκολούθει τὸν ὀδηγὸν του μέχρι τῆς θύρας τοῦ κλωθεῦ του, ὅπου συνέβαινε τὸ ἐξῆς αξιοπεριεργον. Ἐπειδὴ τὸ τυρλόν πτηνὸν δὲν ἐγνώριζε πότε ἐφθανε πρὸ τῆς θύρας του, ὁ φίλος του τὸν ἐσπρωγχε διὰ τὸ ῥάμφος, ἕως οὗ ἀντικρύζων ἀκρυθῶς εἰς τὴν στοργγγύλην ὀψήν, τότε ἐσφύριζε ζωηρῶς καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ σπουργίτης ἐπήδη πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ εὐρίσκειτο ἀσφαλῆς ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Ἡ σπηγὴ αὕτη ἀνευθετο καθεκτικῶν ἡμέραν, ἔνδοσφ δὲ ἔξῃ ὁ σπουργίτης ὁ εὐεργέτης του δὲν τὸν ἐγκατέλειπε οὔτε ἐπὶ μίαν ἡμέραν!

— **Ὁ ἄλλοιαν** συνειστέθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Κονεκτικούτης τῶν Ἦν, Πολ. ὑπὸ νεανέθων πρὸς κατάργησιν τῆς Κακολογίας. Ἰεκοσθὼν τῶν μελῶν αὐτοῦ ὑπόσχεται νὰ πληρῶσῃ πρῶστειμον μῖας δεκάρας ὁσάκις εἴη τι ἐναντίον ἄλλου τινός. Τὰ οὕτω συλλεγόμενα χρήματα δίδονται εἰς ἐλεημοσύνας. Ἐάν συνιστάτο τοιοῦτος ἐν Ἀθήναις δὲν δυστάζομεν νὰ προεπιώμεν, ὅτι οἱ πτωχοὶ τῆς πρωτεύουσας θὰ ἀπελάμβανον ἰκανὰ ἕως οὗ αἰ γυναικὲς ἡμῶν συνεθίσσωσι νὰ παραιτήσωσι τὴν κακολογίαν!

Τὸ Μειδίωμα.

Ἐὶς τὸ μείδιωμα τί εἶναι μ' ἐρωτᾷ ἰδοὺ συντόμως, Ζωγραφῶσαι ὅτι ἄλλως εἰς δὲν περιγράψαι τόμος. Ζωγραφῶ δ' ἐκ τοῦ πλησίον γράφον αὐτοσχέδιον τι. Πρὸ πάντων ζητῶ συγγνώμην ἢς καὶ δέομαι τῶ δντι. **Τὸ μείδιωμα εἰν' ἄβηος τ' οὐρανοῦ, ὅστιαν, φίλε.**
 Εἰς τὴς καλλονῆς βλαστάνη τὰ περιφημένα γέλην. **Εἰν' ἀπόπνοια τοῦ Πλάστου, θέλητρον μυστηριώδες.**
 Εἶναι Παραδέστου ῥόθον, φουτωμένον καὶ εὐώδες. ... **Εἶναι ἄστρον, περὶ στόμα φίλου ὄντος ἀνατέλλον.**
 Εἰς τὸν φίλον του ἀκτίνας γλυκερὰς ἀγάπης στέλλον. **Τῆς ψυχῆς τερπνὴ γαλήνη εἰς τὴν ὄψιν κεχωμένην.**
 Ἐστροφὸς καλὴ ἐσπέρα μαγετικῶς πεφωτισμένη. **Ἄλλὰ καὶ φυτὸν ποσάκις τὸ μείδιωμα δὲν εἶναι,**
 Δηλητήριον σταλάζον **Καὶ περικλιν ἀποπνέον!**
 Φεῦ! καὶ δι' αὐτοῦ πολλάκις πῶς ἐκφαίνονται ὀδῶναι **ὑπὸ τραύματα μυρία στήθος οἰκτίστα σφραδάζον!**
 Ὁ μείδιωμα ποσάκις, — τί κακία! τί μαγία!
 Τοῦ θανάτου εἶναι φρικτὴ, **Τῶν Δαιμόνων καταδίκην,**
 Χλευθὸς, σαρκασμοῦ σημεῖον καὶ τοῦ θῶου ἐρωγία, **Ἐκφρασις δεινῆς θυέλλης, τρικυμίας ἐγκαρδίου,**
 Ἀποτροπαίος τις λάμπει ἀστραπῆς καταγθονίου!
 Φ. Α. Δ.

ΓΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:

1. Ἐκ πόσων κεφ. συνίσταται ἡ Π. Διαθήκη;
2. " " " " ἡ Νέα " ;
3. Ποῖος ἦτο ὁ πρῶτος προφήτης;